

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - ויצא קנד:

בא ראה, בשביל יעקב התקים העולם. ואם תאמר, הנה בשבילו של אברהם, כמו שנאמר בהפראם, אל תקרי בהפראם אלא באברהם - אלא משום יעקב התקים אברהם, שפתיב (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם. ומקדם לכן היה הקדוש ברוך הוא בונה עולמות ומחריבם. ביון שבא יעקב, השתכללו ממונו העולמות ולא נחרבו כפראשונה. זהו שפתיב כה אמר ה' בראף יעקב ויצרף ישראל וגו'.

בא ראה מה פתיב, (שמות ד) בני בכרי ישראל, וכתוב שלח את בני ויעבדני. ישראל נקרא בן לקדוש-ברוך-הוא משום שנדבק בו, כמו שנאמר מה שמו ומה שם בנו פי תדע.

בשלאה הולידה את ראובן, מה פתיב? ותקרא את שמו ראובן. ראובן סתם, משום שנכלל בשלשה צדדים מחברים יחד - שמעון ולוי. מה הפעם לוי? כמו שנאמר (מלכים א ז) ליות, החבור של כל הצדדים.

אמר רבי יהודה, מכאן שפתיב יתר שאת ויתר עז, כתרנומו בכורה, כהנה ומלכות. והמלכות היא בצד הגבורה, ועל בן ראובן סתם.

אמר רבי אבא, ראו בן סתם, שנכלל בשמעון ולוי. כף היתה דעתה ורצונה של לאה, שפתיב הפעם ילדה אישי אלו פי ילדתי לו שלשה בנים. משום שהיו שלשה שמותיהם יחד.

ובא וראה שבאן הוא, שהרי מורכבת העליונה - האבות, ודוד המלך שהתחבר עמו, וכל הארבע הם מורכבות עליונות, הפוד של השם הקדוש. ועל בן ראובן שמעון ולוי, אחר כף יהודה שירש מלכות, ועל בן בלם במקום הנה. וכתוב וזה אחר זה שכתוב (בראשית כט) הפעם אודה את ה' וגו' ותעמד מלדת. משום שבאן נשלמו ארבעה עמודים. הפעם אודה את ה', מה הפעם אמרה בזה אודה את ה', ולא בכלם? אלא מכאן, שכל זמן שבנסת ישראל בגלות, השם הקדוש אינו שלם.

בא ראה, אף על גב ששלשה בנים היו עד שהולידה את יהודה, הכפא לא השלם, ומשום כף הפעם אודה את ה', ולא בכלם. ועל בן ותעמד מלדת. מה זה ותעמד? שעמד הכפא על תומכו. ותעמד עד כאן ותעמד, שהנה עד כאן ותעמד, ביחוד אחד. מכאן ולמטה הוא עולם הפרוד.

תא חזי, בגיניה דיעקב אתקנים עלמא, ואי תימא הא בגיניה דאברהם, כמה דאת אמר, (בראשית ב) בהפראם, אל תקרי בהפראם אלא באברהם. אלא בגיניה דיעקב אתקנים אברהם, דכתיב, (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם. ומקדמת דנא הוה קודשא בריה הוא בני עלמין וחרוב לוי, ביון דאתא יעקב מנייה אשתכללו עלמין, ולא אתחרבו כקדמיתא, הוה הוא דכתיב, (ישעיה מג) כה אמר ה' בראף יעקב ויצרף ישראל וגו'.

תא חזי מה פתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, וכתוב (שם) שלח את בני ויעבדני. ישראל אקרי בן לקדושא בריה הוא, בגין דאתדבק ביה, כמה דאת אמר, (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו פי תדע.

לאה, כד אולידת לראובן מה פתיב, (בראשית כט) ותקרא את שמו ראובן. ראובן סתם, בגין דאתכליל בתלת סטרין מתחברין כהדא, שמעון ולוי. מאי טעמא לוי, כמה דאת אמר, (מלכים א ז) ליות, הפורא דכל סטרין.

אמר רבי יהודה, מהכא, דכתיב, (בראשית מט) יתר שאת ויתר עז, כתרנומו בפירושא, כהנתא, ומלכותא. ומלכו בסטרא דגבורה איהו, ועל דא ראובן סתם.

אמר רבי אבא ראו בן סתם, דאתכליל בשמעון ולוי. לאה הכי הוה דעתה. (ס"א רעותא) דכתיב, (בראשית כט) הפעם ילדה אישי אלו פי ילדתי לו שלשה בנים. בגין דהוה תלתא דמתחברין כהדא.

ותא חזי, דהכא הוא. דהא רתיבא עלאה, אבהו דוד מלכא דאתחבר בהו, וכלהו ארבע אינון רתיבין עלאין, רוא דשמא קדישא. ועל דא, ראובן שמעון לוי, לבתר יהודה דירית מלכו, ועל דא, בלהו באתר דא. וכתוב (ס"א דא בתר דא דכתיב) (בראשית כט) הפעם אודה את ה' וגו' (בראשית כט) ותעמד מלדת, בגין דהכא אשתכללו ארבע סמכין. הפעם אודה את ה', מאי טעמא אמרה אודה את ה' בהאי, ולא בכלהו. אלא מהכא, כל זמנא (דף קנה ע"א) דכנסת ישראל בגלותא, שמא קדישא לאו שלים הוא.

תא חזי, אף על גב דתלת בנין הוו עד דאולידת ליהודה, לא שלים כרסייא. ובגיני כף הפעם אודה את ה', ולא בכלהו, ועל דא ותעמד מלדת. מאי (פ"ו ע"א) ותעמד, דקיימא כרסייא על סמכוהי. (ותעמד עד הכא) ותעמד, דהא עד הכא ותעמד ביחודא חר, מכאן ולתתא עלמא דפירודא איהו.

היא מכנה בשם הלכה, על שם תהלוכות הדמים, שהולכין בפסד
בשיוצאין מהצרה כנ"ל:

תורה ב' חלק ב'

ג ומזה באה הולדה בנקל. כי בשעה שאשה פורעת לילד ירכותיה
מצטננות כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה יא): ועלידיה נעשה
ההולדה, כי הדמים עולין למעלה, ואזי נדחק המקום שם, ואזי הם
דוחים את הולד לחוץ, ואחר כך חוזרים הדמים למקומם, שזה בחינת
תודה הלכה, שהוא בחינת תהלוכות הדמים, שהזורים לילד בפסד
כנ"ל. כי גם ההלכה היא בחינת הולדה, כי יש תמכי אוריתא,
שנותנים מוזן ללומדי תורה, ובתחלה הם מוסרים ממונם מעצמם,
כי בשנותנים המוזן להתלמיד חכם, נחסר אצלם, שזה בחינת
ירכותיה מצטננות, כי דמים תרתי משמע; אבל אחר כך, עלידי
מונם שפחזיקין התלמיד חכם, ונולד הלכות שהם בחינת חסד, אזי
עלידי השפעת החסד חוזר ונתמלא החסרון. וזה בחינת שעשוע
עולם הבא, בבחינת (ישעיה ל): והיה אור הלכנה כאור החמה,
הנאמר לעתיד, כי הלכנה טבעה קר, בחינת חסרון וקרירות, ועתידה
להתמלא כאור החמה, בחינת מלוי החסרון, שזה בחינת הולדה,
בחינת הלכות, שהם בחינת שעשוע עולם הבא כנ"ל. וזה בחינת
(בראשית ב): אלה תולדות השמים והארץ בהבראם – באברהם
(בר' פ' יב), הינו חסד, כי ההולדה – עלידי בחינת הלכות, שהם
בחינת חסד כנ"ל. וזה בחינת (תהלים ק): מזמור לתודה הריעו לוי
כל הארץ. לתודה – אותיות תולדה. הריעו לוי כל הארץ – ראשי
תבות "הלכה", כמובא. כי ההלכות, בחינת תודה, הם בחינת
תולדה כנ"ל:

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה י): אסא חלה את רגליו,
על שעשה אנגריא בתלמידי חכמים. כי עלידי שעשה אנגריא
בתלמידי חכמים ובפל אותם מן ההלכות, עלידי חלה את רגליו,
כי ההלכות הם בחינת תקון וקיום הרגליו, כי ההלכות הם בחינת
תהלוכות הדמים, שהזורין והולכין בפסד כנ"ל, ואסא שפגם בזה
ובפל את התלמידי חכמים מן ההלכות, על-כן חלה את רגליו:

ד ובשזוכין לבחינת תודה הלכה, עלידיה נתגלה אור האמת
ומאיר בהדבור, כי מתחלה בשעהדמים שוטפין על הלב הוא בחינת
פגם האמת, בבחינת (משלי כט): אנשי דמים ישנאו תם, אבל אחר
כך בשיוצאין מהצרה, שזה בחינת תודה הלכה, אזי מאיר האמת,
בבחינת (מיכה ז): תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם. חסד לאברהם
– הינו הלכות כנ"ל – עלידיה מאיר האמת ומשלים הדבור, כי
עקר שלמות הדבור – עלידי אמת, כי קושטא קאי וכו' (שבת קד),
ואפלו שקר אין לו קיום רק עלידי אמת (כמו שפרש רש"י) (במדבר
יג) על פסוק: וגם זבת הלב ודבש וכו'). נמצא שעקר קיום ושלמות
הדבור הוא עלידי האמת, שהוא מאיר בהדבור עלידי שלשה
שמות, בבחינת (תהלים נ): אליאלקים ה' דבר. כי אלו שלשה שמות
הם מקור האמת, ועל ידם מאיר האמת בהדבור, דהינו ברבוע
הדבור, הינו בחינת ארבעה חלקי הדבור. כי יש רבוע הדבור, ועל
כן בשתינו ישראל בגלות, והיה הדבור בגלות, נאמר במלשה (שמות

א ימי חנכה הם ימי הודאה, כמו שפתיב: וקבעו שמונת ימי חנכה
אלו להודות ולהלל וכו'. ימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא,
כי זה עקר שעשוע עולם הבא – להודות ולהלל לשמו הגדול ותברך
ולחביר אותו ותברך, שעלידיה סמוכים וקרובים אליו ותברך, כי
כל מה שיודעין ומכירין אותו ותברך ביותר, סמוכין אליו ביותר,
כי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד בלם, בבחינת: כל הקרבנות
בטליו, חוץ מקרבן תודה (מ"ר צו פ"ט, אמור פ' כ"ז ע"ש), שלא
ישאר לעתיד, רק בחינת תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו
ותברך, כמו שפתיב (ישעיה יא): כי מלאה הארץ דעה את ה' פנים
ליום מכסים, שזה כל שעשוע עולם הבא:

ב ובחינת תודה, שהוא שעשוע עולם הבא, זה בחינת הלכות, כי
ההלכות שזוכין ללמוד, בפרט מי שזוכה לחדש פהם, זה בחינת
שעשוע עולם הבא, בבחינת (נדה עג): כל השונה הלכות בכל יום,
מבטח לו שהוא בן העולם הבא. כי בשנתחדש הלכה, נתחדש
שכל וידיעה, וחדעת הוא עקר שעשוע עולם הבא כנ"ל. וזה בחינת
(ברכות נד): ארבעה צריכין להודות, דהינו תודה, שהם מפרשין
במזמור ק"ז, שפוסם בסופם: מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'.
חסדי ה' זה בחינת הלכות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה
(כתובות צו): כל המונע תלמידו מלשמשו, באלו מונע ממנו חסד,
שנאמר: למס מרעהו חסד; ושמוש חכמים זה בחינת הלכות, שהם
בחינת (ישעיה נח): חסדי דוד – שהלכה כמותו, כמו שאמרו רבותינו
זכרונם לברכה (סנהדרין צג): וה' עמו – שהלכה כמותו. וזהו: וחי
עמו, הינו שפסוק וקרוב להשם ותברך, בחינת שעשוע עולם הבא,
שהוא בחינת הלכות כנ"ל:

ובשביל זה מכנה התורה בשם הלכה, כי תודה מביאין בשיוצאין
מצרה, כי בשנופלין לאיזהו צרה, חס ושלום, אזי עקר הצרה בלב,
כי הלב יודע ומרגיש הצרה ביותר, כמו שפתיב (משלי יד): לב יודע
מרת נפשו; כי הלב מכין (ברכות סא), ועל כן הוא מרגיש הצרה
ביותר. ואזי, בשעת הצרה, מתבנסים כל הדמים ועולים אל הלב, כמו
בשיש צרה באיזהו מקום, חס ושלום, אזי מתבנסים בלם אל החכם
שיש שם, לקבל ממנו עצה. כמוכין נתקבצים כל הדמים ועולים
אל הלב, לבקש עצה ותחבולה כנגד הצרה. ואזי הם שוטפים על
הלב, ואז הלב בצרה ובדחק גדול, כי לא די שהלב הוא בעצמו,
כי הוא מרגיש הצרה יותר מכלם, אף גם הדמים שוטפין עליו
ומצריין לו מאד. ועל כן בשיש, חס ושלום, צרה לאדם, הלב דופק
בדפיקות גדולות, כי הוא מבקש לנענע מעצמו ולהשליכם מעליו,
ועל כן הוא דופק בדפיקות גדולות בשעת הצרה, חס ושלום, ואחר
כך בשיוצאין מהצרה, אזי חוזרין תהלוכות הדמים לילך בפסד
בתוך שבילי הגוף, ועל כן התורה, שהיא באה בשיוצאין מהצרה,

ד: לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך וכו', זה בחינת רבוע הדבור, ארבעה חלקי הדבור. כי יש דבור של צדקה, בבחינת (ישעיה ס"ג): מדבר בצדקה, שזהו בחינת היתרון שיש לאדם על החי, שהוא הדבור, שהוא גדר האדם, והוא בחינת צדקה, שהוא גומל חסד עם הבריות, שזה גדר האדם, שדרכו לגמול חסד, מה שאין בן החי. וזה שנאמר: נעשה אדם, ובתיב: ושמ האיש אשר עשיתי עמו היום וכו'. מה התם צדקה אף באן צדקה (הקדמת הוזהר דף יג): שעל ידי צדקה נקרא אדם, כי הצדקה, שמשם הדבור, הוא גדר האדם כנ"ל. וזה בחינת: לא איש דברים אנכי, הינו הדבור של צדקה, בחינת (תהלים קיב): טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו, דהינו גמילות חסד וצדקה. ויש דבור של תשובה, בחינת (הושע יד): קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. וזה בחינת: גם מתמול, בחינת דבור של תשובה, כמו שכתוב (תהלים צ): ותאמר שובו בני אדם כי אלק שנים בעיניך ביום אתמול. ויש דבור של עשירות, דהינו עשירים קרובים למלכות, שהם בחינת (בראשית מ): שלשת השריגים, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (חולין צב): שלשה שרי גאים, דהינו עשירים קרובים למלכות (כמו שפרש רש"י שם), שיש להם בחינת דבור, בבחינת (משלי כב): חן שפתיו רעהו מלך, הינו הדבור של קרובים למלכות. וזה בחינת: גם משלשום, בחינת שלשת השריגים הנ"ל, הינו הדבור של עשירים קרובים למלכות. ויש דבור של מלכות, בחינת מלכות פה. וזה בחינת: גם מאז דברך, בחינת (תהלים צג): נכון כסאך מאז:

והאמת מאיר ברבוע הדבור הנ"ל עלידי שלשה שמות הנ"ל שהם: אל אלקים ה', שהם בחינת: תפלה ותורה ושדוכים וזווגים. אל זה בחינת תפלה, פי "אל" על שם הכהן, שהוא תקיף ובעל היכולת, ועלידי התפלה נקראין ישראל בשם אל, בבחינת (מגילה יח): מנין שקראו הקדוש ברוך הוא לעקב אל שנאמר: ויקרא לו אל וכו'. פי עלידי התפלה, כפיכחול, אנו לוחקין לעצמנו הכח מפני ותברך, פי אנו מכבלין גזרותיו, נמצא שיש לנו הכח, ועל בן נקראין ישראל "אל" עלידי התפלה על שם הכח כנ"ל. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי תענית): לא איש אל ויכוב – לא איש הוא, שעשה דברי אל ככזב. פי עלידי התפלה מכבלין גזרותיו ותברך, ואוי ישראל נקראין אל. ומשם מאיר הדבור, בבחינת (תהלים קמה): וגבורתך ידברו; דהינו עלידי הכח וגבורה, שזה בחינת אל על שם הכהן, מאיר הדבור עלידי האמת, פי התפלה היא רק עלידי אמת, כמו שכתוב (שם): קרוב ה' וכו' לכל אשר יקראהו באמת. אלקים זה בחינת תורה, כמו שכתוב (שמות ד): ואתה תהיה לו לאלקים, ותרגומו: לרב. וזהו: הוא יהיה לך לפה – שבחינת אלקים, בחינת תורה הוא מאיר לפה, דהינו להדבור, פי הרב מורה דרך ישר לתלמידיו בתורתו, שזה בחינת (ירמיה ט"ו): אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה, והוא בחינת אמת, בבחינת (מלאכי ב): תורת אמת היתה בפיהו. ה' זה בחינת שדוכים, בבחינת (בראשית כד): מה יצא הדבר, בחינת (משלי יט): ומה' אשה משפלת. והוא בחינת אמת, בבחינת (בראשית שם): אשר הנחני בדרך אמת. ועלידי זה נשלם הדבור, פי עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, תשעה נמלו נשים, ואחד כל העולם פלו (כשארז"ל קידושין מט): וכל זמן שאין התקשרות,

אין להדבור שלמות, אכל בשנתקשריו, נתהקרים ונשלמים חלקי הדבור. נמצא שעלידי שלשה שמות הנ"ל שהם: אל אלקים ה', שהם בחינת: תפלה, תורה, שדוכים – נשלם הדבור עלידי האמת, הינו רבוע הדבור, שנשלם על ידי האמת כנ"ל:

ה ושלמות הדבור הוא בחינת לשון הקדש, פי כל לשונות העמים הם הכרים, ואין להם שלמות, פי נקראין לשון עלנים (ישעיה לב), ואין שלמות רק ללשון הקדש. ולשוני הקדש הוא מקשר לשבת, בבחינת (שם נח): ודבר דבר – שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של הל (שבת קיג). בבחינת (במדבר ו): פה תברכו – בלשון הקדש (כוסה לח) שבלשון הקדש נכלל ברכה וקדשה, פי הלשון הקדש מקשר לשבת, שנאמר בו ברכה וקדשה, כמו שכתוב (בראשית ב): ויברך ויקדש וכו'. ועלידי שלשון הקדש מקשר לשבת, עלידי עלידי שלמות הדבור שהוא בחינת לשון הקדש, עלידי זה ממשיכין השמחה של שבת לששת ימי החל. פי ימי החל הם בחינת עצבות, ואפלו המצוות שעושין בימי החל הם בחינת עצבות, פי מט"ט שלטנותה בימי החל (ת"ז תי" י"ח דף לג), ומט"ט הוא בחינת עבד, בחינת עצבות, אכל שבת הוא בחינת בן, ואן ניהא לעלאין ותתאין, ונתעורר שמחה, ואזי נתרוממין ונתעלין כל המצוות של ששת ימי החל מן העצבות, ונמשך עליהם מנוחה ושמחה, בבחינת (בראשית ח): ויולד בן ויקרא שמו נח לאמר, זה ינחמנו מפעשינו ומעצבון ידנו, הינו בחינת שבת שהיא בחינת בן, בחינת נח, ניהא דעלאין ותתאין (ע' תיקון ע' בסופו וכוחה בראשית נח נט), שהוא מנחם ומשפח הכל מן העצבות, בחינת: זה ינחמנו וכו'. וכשזוכין לבחינת לשון הקדש, שהוא מקשר לשבת, אזי ממשיכין על ידו את הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, פי מחמת שהלשון הקדש מקשר לשבת, עלידי נמשך על ידו השמחה של שבת לששת ימי החל. וזה: אל אלקים ה' דבר (עם התבות) מספר שמחה, פי עלידי שלמות הדבור, שהוא לשון הקדש, נמשך שמחה כנ"ל:

ו ועלידי זה שממשיכין קדשה של שבת לששת ימי החל, עלידי זה נתגלה האחדות הפשוט ותברך. פי בששת ימי החל הם פעולות משתנות, שבכל יום נברא פעלה משנה, וזה כנגד השכל האנושי, להבין זאת בשכל האנושי, שפעולות משתנות יהיו נמשכין מאחד הפשוט ותברך ויתעלה, פי בשכל האנושי אי אפשר להבין זאת. רק עלידי שבת שאנו זוכין, שנתן לנו השם ותברך מתנה גדולה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת י): מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, עלידי זה נתגלה אחדות הפשוט. פי שבת מורה על אמונת היחוד, שאנו מאמינים, שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט ותברך, שברא בלם בששת ימי החל ושבת בשבת. נמצא שעל ידי שבת נתגלה אחדות הפשוט ותברך. והתגלות אחדות הפשוט זאת הבחינה יקרה מאד אפלו אצלו ותברך, כמו שמצינו: יחיד ורבים – ה' בראשית (ברכות ט ולז), פי מחמת שהם רבים, שכל אחד יש בו דעה משנה, בחינת פעולות משתנות, וכשהם מסכימים יחד לדעת אחד, נמצא בחינת

פעילות משתנות נעשה בחינת אחדות הפשוט, שזה יקר מאד בעיניו ותברך, ועל פה הלכה כמותם. ונב פרי שלא להרבות מחלקת בישראל, כי אם לא כן, כל יחיד ויחיד יאמר בדעתו ואין לדבר סוף, ויתרבו מחלקת בישראל (ע' ב"מ נט:), שאין זה רצונו ותברך, כי רצונו רק בבחינת אחדות הפשוט, כי בשנתגלה בחינת אחדות הפשוט למטה, גם למעלה נתגלה אחדות הפשוט ותברך, בבחינת: אתה אחד ושמוך אחד, ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ. שעל ידי אחדות שנתגלה בישראל למטה, נתגלה אחדותו הפשוט ותברך למעלה:

התגלות אחדות הפשוט מבחינת פעולות משתנות כנ"ל, שזה בחינת שבת כנ"ל. וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא: נצחוני בני, הינו שבחינת בן שלכם נצח, כי זה שרבים מסכימים לדעת אחד, זה בחינת שבת, בחינת בן כנ"ל:

וזה בחינת: עבדו את ה' בשמחה (תהלים ק). הינו להמשיך שמחה לבחינת עבד, בחינת מט"ט, בחינת ששת ימי החל כנ"ל. וזהו דעו כי ה' הוא אלקים, בחינת אחדות הפשוט, שכל השנויים הם אחד, שזה נתגלה עלידי שנמשך השמחה של שבת לששת ימי החל, שהם בחינת עבד כנ"ל:

וזה בחינת חנפה. כי ימי חנפה הם ימי הודאה, שהוא בחינת שעשוע עולם הבא, בחינת הלכות, שעלידידיה זוכין לשלמות הדבור, עלי ידי התגלות האמת כנ"ל. וזהו בחינת השמן של נר חנפה, בבחינת (דברים לג): תמיד ואוריד לאיש חסידך; שעל ידי החסידים, דהינו בחינת הלכות, נתגלה אור האמת, בחינת: תמיד ואוריד. וזה בחינת השמן, שהוא בחינת אור האמת, בחינת (תהלים מג): שלח אורך ואמתך. וצריך לתנו סמוך לפתח (שבת כא:), בחינת: פתחי פיה (מיכה ז), הינו הדבור, כי האמת מאיר בהדבור כנ"ל, בבחינת (תהלים קיט): פתח דבריך יאיר; ואזי נמשך השמחה של שבת לששת ימי החל, עלידי לשון הקדש, שהוא שלמות הדבור. וזה בחינת: חנפה – חנו כ"ה, בחינת שבת, ניהא, שבו מקשר לשון הקדש שהוא בחינת: פה תברכו – בלשון הקדש כנ"ל. והשמחה של שבת מאיר לששת ימי החל, שהם גם בן בחינת חנפה, בחינת חנוף, מט"ט, עבד, ששלטנותה בימי החל, בבחינת: זה ינחמו מפעשינו ומעצבון ידנו; בחינת שמחה של שבת, שנמשך לששת ימי החל כנ"ל:

וזה: ויהי מקץ שנתים ימים. מקץ – הינו סוף, בחינת הלכות, שהם שעשוע עולם הבא שהוא בפוף, וזהו: שנתים ימים, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה (הגיגה ה:): על האי בר פי רב דחד יומא שהיה מצטער, עד שדרש לו רבי יוחנן: ואותי יום יום ידרשון, שיום אחד בשנה חשוב שנה, וזהו: שנתים ימים, בחינת הימים שנחשבו לשנים עלידי למועד הלכות, בחינת יום יום ידרשון כנ"ל: (וגמר פרוש הפסוק עלפי התורה הנ"ל לא זכינו לשמע)

ובשעה שהלב בצרה גם הראה בצרה. כי הראה היא קיום הגוף, כי הראה מקימת הלחה לבנה וממשכת הלחוחית להגוף, כי הגוף יש לו תנועות שהם מיבשין הגוף, כי התנועות מיבשין, ועל פה עקר הקיום – עלידי הראה, שממשכת לחלוחית. וכשהלב בצרה, שאז הדמים עולין ושוטפין על הלב, ואזי הלב דופק בדפיקות גדולות, אזי הראה מנשבת נשיבות גדולות, ואזי נתיבש הראה, ועלידידיה נתיבש הגוף, חס ושלום. ושמן הוא רפואה להראה, כמו שאמרין העולם, כי השמן מלחלה, הינו בחינת השמן הנ"ל, שהוא בחינת תקון הצרה כנ"ל. ובתחלה פשהצדיק בצער ובצרה, כפה וכמה נשמות שפעולם הזה ועולם הבא מקוננין ומתאבלין על צערו, וגם השכינה מקוננת, כי אפלו על דמים של רשעים השכינה מקוננת, קל וחומר על דמן של צדיקים, כמו שאמרין רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין מו): אכל בשוזה לרפואה, אזי מתנחמין בלם, ונמשך שמחה לכלם, בבחינת (ישעיה נז): וארפאהו ואשלם נחמים לו ולאבליו, שעל ידי רפואתו

וזה בחינת מעשה דרבי אליעזר הגדול בתנור של עכנאי (ב"מ מט), כי רבי אליעזר – הלכה כמותו בכל מקום (שם), והיה רוצה להראות, שזכה לשלמות הדבור, דהינו שלמות רבוע הדבור, שזוכין לזה עלידי הלכות כנ"ל, ועל בן אומר: חרוב יוכיה, אמת המים יוכיה, בתלי בית המדרש יוכיה, בת קול יוכיה. פי אלו ארבעה דברים הם בחינת רבוע הדבור, דהינו ארבעה חלקי הדבור הנ"ל. כי הצדיקים הם גבורי כח עושי דברו, פמוכא בזהר הקדוש (לך לך דף צ), שהם עושים ומנהיגים עם הדבור כרצונם, ועליפן רצה רבי אליעזר להראות, שיש לו שלמות רבוע הדבור, ועליפן יכול לעשות עם הדבור כרצונו, דהינו לשנות הטבע כרצונו עלידי שלמות דבורו, והראה זאת בארבעה דברים, שהם בחינת רבוע הדבור:

חרוב יוכיה – זה בחינת הדבור של צדקה, כי חרוב הוא בחינת צדקה, כי חרוב נוטעין אותו רק לדורות, כמו שאמרין בגמרא (תענית כג): אגא עלקא בהרובא אשתבה, פי היכי דשתלי לי אבהתי, אגא נמו שתלי לבנאי. נמצא שהחרוב הוא רק לדורות כמו הצדקה שהיא לדורות, כמו שאמר רבי היא (שבת קנא:): פי אתא עניא אקדם לה רפתא, פי היכי דלקדמו לבניך וכו', גלגל הוא שהזור בעולם: אמת המים – זה בחינת תשובה, בבחינת (איכה ב:): שלפכי פמים לבה נכה פני ה':

בתלי בית המדרש – זה בחינת עשירים, שהם בתל שהכל פונין בו, פי אהבי עשיר רבים (משלי יד), והכל פונים אל העשירים. וזהו: בתלי בית המדרש, בחינת (תהלים לד): דרשי ה' לא יחסרו כל טוב, דהינו הצדיקים דרשי ה', שכל טוב נמשך מהם. אף צדיקים מהני זכותיהו אעלקא, אדידהו לא (חולין פו), פי הצדיקים בעצמן אין להם פלום, רק ממשיכין כל טוב אל העולם, כמו שאמרין רבותינו זכרונם לברכה על רבי חנינא בן דוסא (שם): כל העולם נזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין וכו'. ועל פה העשירים נקראין בתלי בית המדרש, שהם בתל שהכל פונין אליו עלידי עשירותם, וכל טוב שיש להם נמשך להם מבחינת בית המדרש, הינו בחינת דרשי ה' לא יחסרו כל טוב, שמהם נמשך כל ההשפעות כנ"ל: בת קול – זה בחינת מלכות, פי הקול יוצא משת עוקאין דקנה, בחינת מלכות, בחינת (מלכים י'): שש מעלות לפסא (ע' זוהר נשא קכ"א: פנחס דף רל"ה ובתיקון כ"ב). נמצא שהראה רבי אליעזר בארבעה דברים אלו, שיש לו שלמות רבוע הדבור, דהינו בחינת ארבעה חלקי הדבור הנ"ל. אכל אף-על-פי-כן לא השגיחו על זה, פי יחיד ורבים – הלכה פרבים, פי זה יקר בעיני השם ותברך, שזה בחינת

ויש מ"ג תבות בנה הפזמור, פי קשוי לילד הוא על ידי שיש קלפה
שהיא אומרת: גזרו, גם לי גם לך לא וכו' (מלכים א ג), פי אינו
רוצה שיצא לאויר העולם, וכנגד זה יש מ"ג תבות בנה הפזמור
כנגד בחינת גם הנ"ל, פי הפזמור הזה הוא סגולה למקשה לילד פנ"ל:

ידע, שפזמור לתודה הוא מסגל למקשה לילד, דהינו לומר אותו.
פי מזמור לתודה – ראשי תבות מל, בחינת ע' קלון של הילדות
שצועקת קדם ה' במוצא. ויש בפזמור זה קס"ח אותיות. קס"ח
הוא חסד בא"ת ב"ש, שעל ידי החסד, בחינת הלכות, ההולדה בנקל

פירוש נחל זהר

לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

בריוע הדיבור על ידי שלוש שמות א-ל אלוקים הוי"ה, שהם בחינת
תפילה תורה ושידוכים, על ידי זה נתיקים אברהם וחסד החלכות
שעל ידי זה נתיקים העולם במיתוק הדין והחורבן כנ"ל, כי דייקא
על ידי תפילה של קוראיו באמת, באמונה וידיעה שהוא יתברך
מקור הבריאה והשינויים והצרות ויש בידו יתברך לבטל הדין והצרה
ולחמשיך רחמים, וכל הפעולות המשתנות נמשכות ממנו בהשגחה
פרטית ובידו לשנות טבע וסדר הדברים כרצונו, דייקא על ידי
האמונה הזו שהיא בחינת אחדות רצון שברצונות, יכול גם להגיע
להלכה הנכונה המאחדת צדי המקרים שיש בה, וכן על ידי שיוודע
בכוה תפילתו שהכל נעשה כרצונו יתברך ומכוון בלבו בתפילה,
באמונת האחדות, על ידי זה דייקא יכוון גם להלכה כפי רצון ה',
כי מאחר ולבו מכוון בתפילה להמשיך רצונו יתברך כרחמים לבטל
הצרה, ומכיר בבעל הרצון אזי ירצה גם הוא לכוון לרצון קונו שהיא
ההלכה האמתית. וכן דייקא על ידי לימוד תורה, כלליה ויסודותיה,
שהוא בחינת תורת אמת, על ידי זה יכול לראות צדי ההלכה כדי
להגיע להכרעתה, כי לא עם הארץ חסיד בחדס ההלכות, כי ללא
אבני היסודות שבידיעת התורה איך יבנה בית החלכה. וכן על ידי
שידוכים וזיווגים שהם חיבור איש ואישה השונים זה מזה (בחינת
זכר וחסד נקבה ודין) ומחברם במוזג השווה בשלום בית והבאת
נשמות שונות חדשות, כדי שיתגלה יותר אחדות הפשוט מתוך
הפעולות הנשמות המשתנות שבכל דור ודור, דייקא על ידי זה
החיבור יכול לחבר ולדמות מילתא למילתא, דברי תורה הרחוקים
זה מזה ולחדש ההלכה הנכונה, נמצא שדייקא בזכות אמת יעקב
נמשך חסד ההלכה הממתקת הנכונה באמת, כמו שכתוב בה אמר
ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם, כי דייקא על ידי אמת שהוא
חיבור פעולות המשתנות וסברות המשתנות לראות צידי פסיקת
ההלכה כל אחד לפי שורש נשמתו, וכל אחד לומד דעת חברו עד
שלבסוף רבים מסכמים לדעת אחת של הלכה, ונתיקים יסוד ההלכה
יחיד ורבים הלכה כרבים, שאז מתגלה האחדות הפשוט של הסכמת
ההלכה מתוך הפעולות והדעות המשתנות, שדייקא הלכה כמותם,
שהוא בחינת המשכת החסד להיות תהלוכות הדמים והדינים ודיני
הלכות כסדר, נמצא שדייקא יעקב המאחד הרבים בהלכה הוא
פודה את אברהם מכבשן אש ודיני הכפירות של המורדים באחד
הפשוט, על ידי מה שנמשך פסיקת הלכה כמו צד הרבים למרות
מעלת אמת היחיד השונה שכנגדם כמו אליעזר הגדול. ומתגלה
לכל מנוחת שעשוע עולם הבא. ובאמת זה תלוי בזה וזה תלוי
בזה, אברהם ביעקב ויעקב באברהם, הלכה באמת ואמת בהלכה
ולכן התחלת היציאה מהצרה והגלות וחורבן הבית קשה ביותר,
במיוחד חורבן בית שני שהיו אמנם גדולים במעלתם בתורה אך
לא יכלו להשוות הדעות מפני שוני והשנאת חנם כידוע. ועד
היום נתארך הגלות הגדול מה שיצר הרע מבליט השוני ומרחיק
השיבות האחדות הפשוט ודעה מסכימה שיש בין כולם. ומפני כך
רבו הצרות, ה' יאמר לצרותנו די אמן. וקודם פדות יעקב היה

תא חזי, בגינייה דיעקב אתקיים עלמא, ואי תימא הא בגינייה
דאברהם, כמה דאת אמר, (בראשית ב) בהבראם, אל תקרי
בהבראם אלא באברהם. אלא בגינייה דיעקב אתקיים אברהם,
דקתיב, (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את
אברהם. ומקדמת דנא היה קודשא בריה הוא בני עלמין וחרבי
לון, פיין דאתא יעקב מניה אשתכללו עלמיה, ולא אתחרבו
בקרמיתא, הדיא הוא דקתיב, (ישעיה מג) כה אמר ה' בראש יעקב
ויצרך ישראל וגו'. – בא וראה, בשביל יעקב שהוא מדת האמת,
שהיא מידת התפארת המחברת החסד והגבורה, השונים זה מזה
בתכלית החיפוף לכאורה, שמהם נמשך הפעולות המשתנות, אשר
באמת הם נמשכים מאחד הפשוט, ודייקא על ידי מידת יעקב
מתאחדים, על ידי זה התקיים העולם, כי העולם הוא בחינת מלכות,
שבו נמשכים כל הפעולות המשתנות, וכשאינן יכולים לגלות הדעת
המחבר שאלו הפעולות המשתנות נמשכים מאחד הפשוט אזי
הוא בחינת דין וצרה, והוא מה שראה הקב"ה שאין העולם יכול
להתקיים במידת הדין כשאינו מקושר לאחד הפשוט, שמריבוי
הצרות השינויים לבסוף יכול להחרב העולם, כי חורבן הוא הפך
אותיות חיבור וצירוף השינויים והיסודות והנשמות, שכאשר אינם
במוזג השווה הוא חורבן וחולי לעולם ולנפש ולגוף כידוע. וזה עיקר
הצרה שבכל הצרות מה שאין יכולים יהדיו הרבים לגלות דעת
האמת כי ה' הוא האלוקים והוא אחד ואין עוד מלבדו. ולכן דייקא
על ידי יעקב המחבר שינוי גווני יסודות ונשמות העולם לשורשם
באין סוף ברוך הוא, שהוא אחדות פשוט תמיד עם כל העולמות
וממנו חיותם, על ידי זה קיום העולם. ובאמת מצד אחד עיקר האמת
שהוא בחינת יעקב הוא דייקא על ידי אברהם שהוא בחינת חסד
בחינת הלכות שהוא בחינת תהלוכות הדמים להיות כסדר, אחרי
שיוצאים מן הצרה, כי בזמן הצרה אין מאיר האמת, כי הוא אז
בקטנות הדעת ואין יכול לחבר הפעולות המשתנות, ודייקא אחרי
היציאה מהצרה שהוא בחינת תודה הלכה, שמודה ומכיר בטוב
והסד ה', על ידי זה זוכה למוחין ודעת של יעקב שהוא בחינת אמת
המחבר, שזה בחינת תתן אמת ליעקב על ידי חסד לאברהם שהם
בחינת הלכות ותהלוכות הדמים ותודה והכרת הטוב ודעת אותו
יתברך, כפי שרבינו מבאר הפסוק בתורה הנ"ל, לכן לפי כל הנ"ל
אם תקשה ואם תאמר הנה בשבילו של אברהם שהם בחינת
הלכות ודעת שעשוע עולם הבא שהוא בחינת חסד, מתקיים העולם
כמו שנאמר אלה תולדות (לתודה – הלכה וחסד) השמים וארץ
בהבראם, אל תקרא בהבראם, אלא, השלם הדיבור להיות כסדר
הנכון להיות צירוף ומוזג אותיות השונות יחדיו כמילת אברהם,
נמצא ונלמד מן דרישת הפסוק שעיקר קיום העולם על ידי החסד
והלכה שבסיום הצרה והמתקת הדין שעל ידי זה זוכה לאמת יעקב
כנ"ל, אלא מצד שני יש לדעת כי משום יעקב שהוא האמת המאיר

הקב"ה בונה עולמות ומחריבם כדי להורות חסרון בנין העולמות ללא כח יעקב ולכן כיוון שבא יעקב אזי הייתה ניכרת מעלת האמת כיסוד לקיום ולכן השתכללו ממנו ובזכותו של הכוח המאחד, העולמות ולא נחרבו כבראשונה, כי גם אם נאמר שבכל העולמות הקדומים היה בחינת חסד לאברהם, שהתגלו הלכות, אך עדין לא הייתה הכרעה מריבוי השינויים והוא בחינת חורבן כנ"ל ועתה שבא יעקב המאחד הרוב לפחות, הוכרעה ההלכה ותהלכות הדמים כסדר ברחמים ולא נחרבו הנשמות והעולמות. והוא שורש התיקון העתידי שממנו נמשכת הגאולה העתידית. זהו שכתוב כה אמר ה' לגלות לעולם מי הוא בראך הרי זה יעקב בורא החומר החיצוני השונה בגווניו ויצרך בצורה ונשמה פנימית המחייבה והמאחדת, הוא ישראל המחבר הכל ישר לא-ל התקיף ובעל הכוחות המשתנים כולם, ישראל בגדלות המוחין לאחד הפעולות המשתנות בכריאה וביצירת צורה אחת שלמה לכן אל תירא מן הצרות כי גאלתיך על ידי יעקב וישראל כנ"ל שעל ידם קראתי בשמך שהוא בחינת אל אלוקים ה', הנקרא על ידי תפילה תורה ושידוכים, כי גם ישראל נקראים כביכול בשמות אלו (כמוכא שם ס' ד') שעל ידי זה נשלם הדיבור עד כי לי אתה ונכלל אתה בי, באחדות הפשוט שלי. וכן בזכות יעקב וישראל נמתק ההסתרה בחינת הוא ונעשה בחינת אתה הנוכח וגלוי בהשגחת הפעולות המשתנות המתאחדות. וזהו גם לי אתה. כי ישראל אותיות לי ראש. שהכל חוזר ונכלל בראש ובראשית החכמה שממנה נולדו פרטי השינויים.

תא קזי מה פתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, ופתיב (שם) שלח את בני ויעבדני, ישראל אקרי בן לקודשא ברין הוא, בגין דאתדבק ביה, כמה דאת אמר, (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו פי תדע. - בא וראה כח בחינת ישראל כנ"ל ושלמות דיבור לשון הקודש המקושר לשבת, שהוא בחינת בן, בחינת נח, בחינת מנוחה מן הצרות והעצבות בימי השבוע הנמשכים מן הפעולות המשתנות מרם אחדותם, מה כתוב בני בכורי ישראל, כי ישראל, לי ראש כנ"ל שהיא חכמת האמת הפנימית ששם הכל מתאחד, והוא בחינת בכור בחינת ראשית ביכורי, ראשית חכמה, וכן הוא בחינת בכור הולדה ראשונה הקשה, כי קשה ההתחלה של המתקת הצרות כנ"ל כי זה תלוי בזה כנ"ל. אך מאחר וישראל הוא בן לקב"ה והוא בחינת שבת והיבור הפעולות המשתנות לשורשם באחדות הפשוט שהוא מה שהתגלה בעשר המכות לגלות כי כל כוחות הטבע נשלטים על ידו יתברך, לכן יכול ישראל לצאת מגלות ומיצר שבמצרים. ופתיב שלח את בני ויעבדני בתפילה זו עבודה שבלב, בה אנו מקבלים ממנו יתברך כוח לבטל גזרת הגלות. ישראל נקרא בן לקב"ה בחינת ניהא בחינת תודה הפך שטיפת הדמים על הלב. ונקרא בן משום שנדבק בו באחדות הפשוט, על ידי האמת המאיר בריבוע הדיבור ושלמות לשון הקודש המחובר לשבת כי ישראל נכללים בשמו כנ"ל בחינת א-ל אלוקים הוי"ה כנ"ל. כמו שנאמר מה שמו (מ"ה מילוי הוי"ה דאלפין שכנגד ו"א תפארת יעקב) ומה שם בנו ישראל הבן הנח בשבת, כי שמים כשמו כי נכללים בו באחדות, כי אתה אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ועל ידי ההלכות הפסוקות שהם רצון המלך, המאחדות העם לעשות יחדיו רצון מלך, נמשך שעשוע עולם הבא שהוא לדעת ולהכיר אותו יתברך וזהו מה שמו ומה שם בנו שעל ידי זה כי תדע, שיהיה לך דעת להכיר אחדותו יתברך על ידי שבת על ידי אמת יעקב כנ"ל ולהורות ולהלל אותו יתברך על טובו שהוא גילוי אחדותו.

לאה, פד אולדת לראובן מה פתיב, (בראשית כט) ותקרא את שמו ראובן. ראובן סתם, בגין דאתכליל בתלת סטרין מתחברין קהרא, שמעון ולוי. מאי טעמא לוי, כמה דאת אמר, (מלכים א ז) ליות, הפורא דכל סטרין. - לאה כאשר הולידה את ראובן, שהלידה היא בחינת תודה הלכה, בחינת חסד לאברהם הממשיך נתינת אמת ליעקב וכן הנמשך גם מיעקב אשר פדה את אברהם כנ"ל שיעקב המשפיע בלאה את כוח היבור היסודות והיבור חסד וגבורה כנ"ל מה כתוב אחרי ההולדה הראשונה בחינת בכור כנ"ל בחינת חכמה, ותקרא את שמו ראובן. להורות בחינת שורש נשמתו הבכורה והכוללת, שהוא ראובן סתם על שם אחדות הפעולות והגוונים יהדיו שאין ניכר כל גוון בעצמו אלא נכללים זה בזה באחדות הפשוט כי סותם בתוכו שורש הגוונים חסד וגבורה תפארת, משום שנכלל בשלשה צדדים של גווני פעולות ונשמות והלכות משתנות מהיבורים יחד באחדות הפשוט- הם שמעון ולוי גבורה וחסד שהתגלו בלידתם שאחרי לידת ראובן הסתומה והכוללת. מה הטעם שנקרא לוי? כמו שנאמר ליות, שהוא לשון דבקות והיבור, היבור של כל הצדדים, כי לוי היה כלול בראובן הכולל שעל ידו התחבר בגוון שמעון.

אמר רבי יהודה, מהכא, דפתיב, (בראשית מט) ותר שאת ויתר עז, פתרונמו פכירותא, פהונתא, ומלכותא. ומלכו פסטרא דגבורה איהו, ועל דא ראובן סתם. - אמר רבי יהודה המודה ומכיר ויודע בוראו, מכאן נלמד על בחינת ראובן הכולל חג"ת שכתוב בברכת יעקב המכיר שורש נשמת בניו אשר יצאו מבחינתו, לברכם בקדושה כפי הנצרך מהם להתגלות בעולם, באומרו לראובן, בכורי אתה וחכמתי הראשונה והפשוטה הכוללת הכל, וראשית חכמת אוני וכוחי שהיא התפילה הכוללת כבעל הכוחות כולם, שעל שם זה קרא לי א-ל, לכן אברכך יתר שאת ויתר עז, כי הייתה לך תוסף והיוזק כוחות רבים שעל ידם המתקת הדינים והצרות, והתוספת החיוזק שאתה כלול מכל אחיך הוא כתרונמו, בכורה, היא חכמת האמת שממנה הלכות החסד בחינת כהונה, בחינת כהן איש חסד, גם נאמר בכהנים, להורות את בני ישראל, בהלכות, שעל ידי אמת וחסד נשלם הדיבור של מלכות ומקושר לשבת שעל ידי זה נעשה ניהא מן הצרות כי על ידי זה מתגלה האחדות הפשוט מן הפעולות המשתנות של בחינת שמעון ולוי שבו. והמלכות היא בצד הגבורה והצמצום והדינים שעל ידי הפעולות המשתנות מרם האחדות, בחינת מלכות פה המקבלת גווני הדיבורים של צדקה תשובה ועשירות במידה מצומצמת ונפרדת או מאוחדת, כי הדבר תלוי בכחירתנו. ועל פן מה שיש בראובן אלו ג' בחינות נקרא הוא ראובן סתם על שם סתימות הכוחות בו יהדיו בלי היכר. ועל שם התכלולתם יחד.

אמר רבי אבא ראו בן סתם, דאתכליל פשמעון ולוי. לאה הכי הרה דעתה. (ס"א רעותא) דפתיב, (בראשית כט) הפעם ילדה אישיו אלי פי ילדתי לו שלשה בנים. בגין דהיה תלתא דמתחברין קהרא. - אמר רבי אבא, אב בחכמה להוסיף על דברי קודמיו ראו בן סתם, ראו בן שהוא בחינת שבת בחינת ניהא שנעשה על ידי שלמות הדיבור בד' חלקים המקושר לשבת והוא סתם ופשוט שנכלל בשמעון ולוי שהם בחינת גווני פעולות המשתנות הנכללים באחד הפשוט סתם. לאה כך הייתה דעתה, כי הכירה את בוראה בדעת שקבלה מהארת יעקב בה וממנה נמשכו אלו הנשמות המתחלקות והמתאחדות,

שכתוב הפעם ילדה אישי אלי בחיבור כי ילדתי לו ובשבילו התגלות בחינת תודה הלכה והכרת ה' בדעתי שקיבלתי ממנו, **שלשה בנים** בחינת הג' הכלולים זה בזה ואם גיליתי את בחינתו בלידה ודאי שילוח אלי בחיבור כי אני בחינתו ודומה לו. **בגלל שהם שלשה** בנו ובני המתחברים כאחד. המה תולדות מכלל דאיכא אב ואם מאוחדים. ועוד יש לומר כי לאה היא עלמא דאתכסיא בחינת סתם והיא הבינה ממנה דינין נמשכים שהם פרטי הפעולות המשתנות והיא שורש המחברם וממתקם ויעקב העולה לבחינת לאה ונלווה אליה, היא התורה והתפילות והשידוכים הנמשכים מאת ה' מעלמה דאתכסיא, ועל דייקא על ידי התגלות הלידה של שלושת הנשמות הנכללים יחד בעולם המלכות על ידי זה דייקא גם יעקב נכלל בלאה.

וְתָא חָזִי, דְּהָכָא הוּא. דְּהָא רְתִיבָא עֲלָא, אֲבָהָּ וְדוּד מְלָא דְאַתְחַבֵּר בְּהוּ, וְכִלְהוּ אַרְבַּע אֵינָן רְתִיבִין עֲלָאִין, וְרָא דְשָׂמָא קַדִּישָׁא. וְעַל דָּא, רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לִוִי, לְבִתָּר יְהוּדָה דְּרִית מְלָכָו, וְעַל דָּא, בְּלָהוּ בְּאֶתֶר דָּא. וּבְתִיב (ס"א דא בתר דא דבתיב) (בראשית כט) הפעם אודה את ה' וגו' (בראשית כט) וְתַעֲמֹד מִלְדָּת, בְּגִין דְּהָכָא אֲשַׁתְּכַלְלוּ אַרְבַּע סְמִכִין. הפעם אודה את ה', מאי טַעֲמָא אֲמַרְהָ אֹדָה אֶת ה' בְּהָאִי, וְלֹא בְּכִלְהוּ. אֲלָא מַחְכָּא, כִּל זְמָנָא (דף קנח ע"א) דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, שְׂמָא קַדִּישָׁא לְאו שְׁלִים הוּא. – בא וראה שבך הוא שלאה כוללת בתוכה הג' למעלה כמו שהמלכות כוללת החג' למטה. שהרי המרכבה העליונה שורש גווני כוחות הנהגת העולמות הם האבות אברהם יצחק יעקב שכנגד חסד גבורה תפארת, ודוד המלך שכנגד המלכות למטה שהתחבר בהם, וכולם ארבע הם מרכבות עליונות, הסוד של השם הקדוש, וכנגדם ארבע חלקי הדיבור, דיבור של צדקה בחינת חסד, דיבור של תשובה בחינת גבורה המצמצמת אלף ימים ליום אתמול, ודיבור של עשירות בחינת תפארת גווני הכסף הקרובים לדיבור מלכות פה להשפיע לה דרך היסוד עשירות גווני הצדקה והתשובה. ועל כן בחינת ראובן שמעון ולוי שכנגד בחינת אברהם יצחק ויעקב שהם בחינת הג' נולדו כסדר זה ואחר כך נולד יהודה שירש המלכות פה, ועל כן כולם נולדו בזה אחר זה כסדר הנכון לפי הספירות העליונות שבמרכבה. וכתוב ותהר עוד השפעה רביעית מיעקב ותלך הלכות חסד ובן מנוחה ותאמר דעתה בהשגת והכרת הדבר הפעם שנשלמו ד' חלקי הדיבור ואני מכירה את ה' על ידי הפעולות המשתנות של בני הנכללים באחדות הפשוט בחינת יחיד ורבים הלכה כרבים, בזכות יעקב אזי דייקא אודה את ה' בחינת הודאה והלל בחינת שעשועי עולם הבא שהוא להכיר ולדעת אותו יתברך. על כן קראה שמו יהודה על שם דיבור הודיה הנשלם על ידי חסד ואמת וג' חלקי הדיבור הקודמים לדיבור המלכות והוא גם בחינת שם הקדוש הנמצא באותיות שם יהודה וד' המלכות פה שהיא עיקר שורש נשמת יהודה. וְתַעֲמֹד מִלְדָּת דְּהֵינָן תַּעֲמֹד המלכות כראוי על ידי הכוח הלידה בחינת תודה הלכה וביטול הצרות, כי מלכות ה' בחינת יהודה, ניכרת ומגולה ביותר על ידי חיבור הפעולות המשתנות של בחינת ראובן שמעון ולוי המתגלות על ידי תיקון דיבור קודש של עם ישראל כדיבורם בשבת. ועמידת המלכות מכוח הלידה הוא משום שכאן נשלמו ארבע עמודים ארבע חלקי הדיבור שכנגד ד' בני לאה, שהם בחינת רגלים לכסא המלכות בחינת תמכי אורייתא, בחינת הלכות שמגלים התלמידי חכמים שהם תיקון וקיום הרגלין שעל ידם עומדת המלכות, כי כאשר נתגלה ההלכה הברורה בכל צדידיה וגווני שהוא רצון המלך בכל דבר ודבר, על ידי זה

נשלמת המלכות שלו יתברך ומכירים אותו יתברך ויכולים להודות לו כראוי אחרי ביטול הגזרות הצרות שאז נשלמת המלכות ביתר שאת ויתר עוז. הפעם אודה את ה', מה הטעם אמרה אודה את ה' בזה הבן דייקא ולא בכל הבנים הקודמים לו? אלא מכאן נלמד אנו, שכל זמן שכנסת ישראל וכינום וחיבור נשמות ישראל השונים זה מזה, זה הכינום הסתום הוא נסתר בגלות ומיצר השינוי והשנאה, ואין יכולים להשוות דעתם ולהסכים על הלכה אחת ברורה אפילו במקום אחד, ואין מתגלה האחד הפשוט מתוך הפעולות המשתנות של כנסת ישראל הפזורה, אזי אין השם הקדוש הנרמז בשם יהודה ומלכותו, שלם. כי מה שמו תלוי כמה שם בנו כנ"ל שאנו נמשיך על ידי ד' חלקי הדיבור את אחדות מנוחת השבת ש-תלת גוונין ובת המלכות שהוא גם בחינת שם הקדוש הנשלם.

תָּא חָזִי, אַף עַל גַּב דְּתִלַּת בְּנֵין הוּוּ עַד דְּאוּלִּידַת לִיהוּדָה, לָא שְׁלִים בְּרַסְיָא. וּבְגִינֵי כִּף הַפְּעַם אֹדָה אֶת ה', וְלֹא בְּכִלְהוּ, וְעַל דָּא וְתַעֲמֹד מִלְדָּת. מאי (קפ"ו ע"א) וְתַעֲמֹד, דְּקִימָא בְּרַסְיָא עַל סְמִכּוּחֵי. (ותעמוד עד הכסא) וְתַעֲמֹד, דְּהָא עַד הָכָא, וְתַעֲמֹד בְּיַחְדָּא חַד, מְכַאן וְלִתְתָא עֲלָמָא דְּפִירוּדָא אִיהוּ. וְאִי תִּימָא אֵינָן תְּרִין בְּנֵין דְּאוּלִּידַת לְבִתָּר, כְּגִוּוֹנָא דָּא. לָא, דְּהָא אֵינָן תְּרִין בְּאֵלִין אֲתַחְבְּרִי, בְּגִין דְּשִׁית סְטָרִין דְּעֲלָמָא בְּחָדָא אֵינָן. – בא וראה אף על גב ששלושה בנים היו שהם בחינת הג' בכל זאת עד שהולידה את יהודה, שהוא שלמות תיקון הדיבור בהודיה, הכסא לא שלם ביציבותו ללא ד' רגלים תומכות עומדות כראוי יחדיו, ומשום כך שנולד יהודה ודעת והכרה בה' וחסד הלכה ברורה למעשה, ותהלכות דמים ודינם כסדר במקומם, אזי הפעם אודה את ה' ולא ככולם הקודמים לו בצדדי הג' פסיקת הלכה של רבים שאינם נכללים זה בזה לפסק אחד ממורה הוראה אחד בישראל, רועה אחד לכולם הוא דוד שהלכה כמותו אשר יצא מיהודה. ועל כן ותעמוד המלכות מלדת. מה זה ותעמוד. שעמוד הכסא והמלכות והדיבור הקדוש של הלל והודיה על ידי תומכיו ורגליו שהם ד' חלקיו. וְתַעֲמֹד הוא בחינת שבת בחינת עולם הבא הנצחי והתמידי שמתגלה כאן על ידי ד' רגלים בחינת אות ש' אשר לה ג' רגלים ובת שהיא רגל הרביעית שבמרכבה, וזהו תעמוד אותיות תם עד, שלמות הנצח ועד שבעולם הבא הוא מקור האחדות הפשוט, שהרי בחינת עד הנצחית כאן מתגלה לעינינו על ידי חלקי הדיבור הקדוש על ידי אמת וחסד כנ"ל. שעל ידי זה ותעמוד המלכות. על ידי ביוחד אחד. שמתגלה רצון המלך המהווה ומאחד כל הפעולות המשתנות אליהם צריך לחבר ההלכות המשתנות בהסכמת הרבים להנחיג הדור כפי הנשמות דבכל דור ודור. עד כאן הוא מקום גילוי האחדות שבבחינת יעקב. מכאן שהוא בחינת עד כנ"ל בחינת ביום השבת ולמטה במלכות שאינה מתוקנת בהמשכת דיבור וקדושת השבת לימי החול אזי למטה הוא עולם הפירוד והעצבות של פעולות המשתנות בימי החול אפילו בקיום המצוות וההלכות הברורות לנו. כי באמת ראוי שעל אף אי ברור ההלכה ועיצה בדברים רבים, בכל זאת ישמח כמה שכן יודע שהוא רצון ה' שזוכה לקיים בפשיטות. ועל ידי השמחה של שבת הנמשכת גם בימי החול דייקא יתגלה האחדות הפשוט ויוכלו כל ישראל להכלל יחד באחדות, על ידי דוד מלכא משיחא בעומדו בכוח דיבורי מלכותו והלכותיו המאחדות לגלות בשלמות מלכות ה' במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עקר קיום ושלמות הדבור הוא עליידי אמת. ולזה זוכין עליידי הלל והודאה להשם יתברך ועליידי למוד הלכות, שעליידי זה מאירין כל כני האמת בכל חלקי הדבור ומשלימין הדבור. ואז זוכין לשלמות הדבור שהוא בחינת לשון הקדש שמקשר לשבת וכו'.
- ב. שבת היא בחינת נה, ניהא דעלאין ותתאין שהוא מנחה ומשמח הכל מן העצבות, ואז נתרוממין ונתעלון כל המצוות של ששת ימי החל מן העצבות ונמשך עליהם שמחה. ועליידי הלל והודאה להשם יתברך ועליידי למוד הלכות, זוכין להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, שזנקה גם בימי החל לשמחה של שבת, לשמח בו יתברך ולעשות כל המצוות בשמחה גם בימי החל. ועליידי זה נתגלה אחרות הפשוט מתוך פעולות משתנות, שיודעין שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך, שזאת הבחינה יקרה מאד למעלה בכל העולמות אפלו אצלו יתברך:

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, מלא טוב, זכנו להודות לך סלה. עזרנו והושיענו וזכנו לפי האמת לשעשוע עולם הבא שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש. ואזכה בכל יום ויום לומר ברכות והודאות שירות ותשבחות הרבה לשמך הגדול והקדוש להודות לך ולברכה על כל החסדים והטובות והנסים והנפלאות, אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה, על נסיה שכל יום עמנו ועל נפלאותיה וטובותיה שכל עת, ערב וקרב וצהריים "במה אקדם ה' אפי' לאלקי מרום", מי יפאר, מי יהדר, מי יחלל, מי ימלא, מי ישבח, מי יספר אחת מני אלקי אלקי אלים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. לא יספיקו כל אילי נביות לבאר נקדה אחת בטפה מן הים, מפל רבוי הטובות והנסים והנפלאות גדולות ונוראות שעשית עמנו עם כל אחד ואחד מישראל בפרטיותו, אשר הוצאת אותנו מפל הטובות ומכל הזמנות, וקרבנותנו ברחמיך לשמך הגדול והקדוש והננסתנו בקדשת ישראל. ואתה עושה פעולות גדולות ונוראות בכל יום ויום, והושב מחשבות באפן שזנקה להתקרב לעבודתך, כדי לחיותנו פיוס הזה, למען נזכה לחיים אמתים, לחיים נצחיים, כי חסדך גדול עלינו והצלת נפשנו משאול תחתיה. פי לאל

ה' עזרתה לנו כמעט שכנה דומה נפשו, מה נאמר מה נדבר, מה נאמר מה נדבר, מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו, אלו פיננו מלא שירה כים, ולשוננו רצה כחמון גלוי, ושפתותינו שבה כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי שמים, ורגלנו קלות כפאלות, אין אנו מספיקים להודות לך ולשבחה ולפארה ולברך ולקדש את שמך מלכנו, על אחת מאלה אלה אלקי אלים ורבי רבבות פעמים הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות. לא כדוני וכרוע מעללי גמולתני, פי אם כחסדך לבד, כחסדך החייתני, והשבת מרחוק להטיב אחריתי, וקרבתי מלפי לשמך הגדול והקדוש. ומה יסיף עוד עבדך לומר לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, ואתה את עבדך ודעת:

והנני מודה על העבר וצועק על להבא, מלא רחמים, הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב, והננסתני בקדשת ישראל ולא עשיתני גוי. ותקטן עוד זאת בעיניך והוספת עלי חסד וטוב, טובה כפולה ומכפלת, וקרבתי מלפי להצדיקים וכשרים ויראים האמתים, מלא רחמים, מלא טוב, כאשר החלות להראות חסדך עלי לקרבני ולהודיעני ולהטעימני מזיו נעים ערבות ידידות

נעימות מתיקות קדשת הצדיקים הקדושים האמתים, כן יהמו נא ויכמרו נא המון מעיד ורחמיך עלי, ותרחם עלי ותושיעני מעתה, ותזכני לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתם הקדושה, אשר הודיעו וגלו לנו הצדיקים האמתים, ותמחר ותחיש לגאלי ויהוציאני מפל הצרות והרעות אשר סבבני. ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי, רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה, ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי". צרות רבות סבבני, קראנוך ה' אלהינו. "בצר לי אקרא ה' ואל אלקי אשוע. ישמע מהיכלו קולי וישועתי לפניו תבא כאזניו. מן המצר קראתי וי"ה ענני כמרחב י"ה. קראתי מצרה לי אל ה' ויענני כמטן שאול שועתי שמעת קולי. ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני כל משברך וגליד עלי עברו. ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אף אוסיף להביט אל היכל קדשך. אפפוני מים עד נפש תהום וסבבני סוף חבוש לראשי. לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה בעדי לעולם ותעל משחת חיי יה' אלקי. בהתעטף עלי נפשי את ה' זכרתי ותבא אליך תפילתי אל היכל קדשך. משמרים הכלי שוא חסדם יעובו. ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה וישועתה לה':

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.